

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziiolecka

Protokolant: asyst. sędz. M. Ś.

przy udziale Prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Okręgowej M. N.

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2015 roku

sprawy **P. Ż.** oskarżonego z art. 284 § 1 i § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Pile z dnia 12 marca 2015 roku, sygnatura akt II K 63/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż przyjmuje, że podstawą zawartego w punkcie III rozstrzygnięcia o wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny jest przepis art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.,
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
3. zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za II instancję.

/-/M. Z.

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 12 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Pile uznał oskarżonego P. Ż. za winnego tego, że w okresie od 8 sierpnia do 20 października 2014 roku, w P., dokonał przywłaszczenia mienia powierzonego w postaci karty wysyłającej (...)model (...)numer (...)o numerze fabrycznym (...)wartości 1.500,00 złotych, czym działał na szkodę M. A., to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 284 § 2 k.k., Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 punkt 1 k.k., warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby.

Nadto, na podstawie art. 71 § 1 k.k., Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 25 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Orzekając natomiast o kosztach, Sąd Rejonowy na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ustęp 1 punkt 2 i art. 3 ustęp 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 złotych z tytułu zwrotu wydatków poniesionych w procesie i wymierzył mu opłatę w wysokości 170 złotych.

Wyrok powyższy w części i na niekorzyść oskarżonego zaskarżył prokurator, zarzucając wydanemu rozstrzygnięciu obrazę przepisu prawa karnego materialnego, a konkretnie art. 71 § 1 k.k., poprzez błędne wskazanie, iż powyższy artykuł był podstawą prawną wymierzenia kary grzywny wobec oskarżonego P. Ż. podczas, gdy prawidłową podstawą wymierzenia kary grzywny – z uwagi na działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – winien być przepis art. 33 § 2 k.k.

Formułując powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie w punkcie III, w podstawie prawnej wymierzenia oskarżonemu kary grzywny, przepisu art. 33 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora w pełni zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy podkreślić, że skarżący nie kwestionował poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, ani zastosowanej do przypisanego oskarżonemu czynu kwalifikacji prawnej.

Ponieważ Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do ingerencji w powyższym zakresie w zaskarżony wyrok (brak przesłanek z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.), dlatego też rozważania swoje ograniczył tylko do zarzutu apelacji, to jest zarzutu obrazy przepisu art. 71 § 1 k.k.

Przechodząc zatem do szczegółów Sąd Odwoławczy stwierdza, iż sformułowany we wniesionej apelacji zarzut dopuszczenia się przez Sąd Rejonowy obrazy prawa materialnego, a konkretnie art. 71 § 1 k.k., okazał się być trafny.

W doktrynie i orzecznictwie utrwalony został pogląd, iż w przypadku, gdy oskarżony dopuszcza się przestępstwa działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, niedopuszczalnym jest powołanie, jako podstawy prawnej wymierzonej mu grzywny, przepisu art. 71 § 1 k.k. Przepis ten ma charakter subsydiarny, co wynika bezpośrednio z zawartego w nim uregulowania, uzależniającego jego zastosowanie od ustalenia, iż wymierzenie grzywny na innej podstawie nie jest możliwe.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszej kontroli instancyjnej P. Ż. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k., którego istotą jest działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Właściwą zatem podstawą orzeczenia grzywny wobec oskarżonego P. Ż. powinien być przepis art. 33 § 2 k.k., który pozwala na orzeczenie grzywny obok kary pozbawienia wolności między innymi wówczas, gdy sprawca przestępstwa działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Z uwagi na powyższe, Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok w sposób zgodny z wnioskiem prokuratora, o czym orzekł, jak w punkcie 1 wyroku z dnia 22 czerwca 2015 roku.

W pozostałym natomiast zakresie, nie widząc podstaw do dalszej ingerencji, Sąd II instancji zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (punkt 2 wyroku Sądu Okręgowego).

Kształtując natomiast swe orzeczenie o kosztach, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., z uwagi na to, iż przemawiają za tym względy słuszności - korekta zaskarżonego orzeczenia była wynikiem błędu Sądu I instancji - zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za II instancję.

/M. Z./